

BINNENste BUITEN

kwartaalblad van Stichting Onze Weg
Postbus 30341, 6803 AH Arnhem
www.onzeweg.nl
jaargang 17, nr 4

onze weg →

Tegengehouden in de Marnixstraat

door Hugo de Bruijne

Op de eerste verdieping van het grachtenpand aan de Oudezijds Voorburgwal laat Pedro zijn loopauto uitrollen en parkeert hem onder het raam. Hij zwaait naar de huizen aan de overkant van de gracht, rond de Oude Kerk. De prostituees achter de smalle ramen zwaaien terug, terwijl ze neerbuigend en lacherig bekeken worden door mannen - stoere groepen en gevallen eenlingen. De vrouwen kennen de peuter wel. En Pedro heeft nog een brandschoon besef. Wat weet hij van het verleden van zijn moeder als prostituee in Brazilië, die soms leefde van de tomaten die onder de marktkraam waren gevallen? En van dat van zijn vader, een trotse homoseksueel in de Amsterdamse gay scene?

Een peuter in de rosse buurt van Amsterdam, in de wereld van daklozen, verslaafden, dealers, hoeren en zieke geesten, kan niet buiten spelen. Hoe moet dat over een paar jaar? En is er dan nog wel geld om te leven, zonder inkomen, afhankelijk van sponsors? "Dat weten we niet", zegt Noëmia, de vrouw van Richard Oostrum. "Het hangt ervan af welke weg de Here wijst." Richard zegt het haar na, in geloof, en de neiging onderdrukkend

ondertussen toekomstzekerheid te organiseren: "De Here zal voorzien. Dat heeft Hij steeds gedaan."

Op de openbare basisschool in Voorburg nam de jonge Richard zijn plek in. Vanzelfsprekend daar, want zijn familie had weinig op met geloof en kerk. Een uurtje godsdienst bood de school echter wel, voor wie dat wilde. En omdat ds. Steenhuizen geweldig mooi kon vertellen, wilde Richard wel. "Na het vertellen ging Steenhuizen

(vervolg op pag. 3)

Vrijheid van meningsuiting !?

Ruim een maand geleden werd ons land opgeschrikt door de - afschuwelijke - moord op Theo van Gogh . Een daad die op geen enkele manier is goed te praten, dat mag duidelijk zijn. Wat mij opviel in de reactie van politici, journalisten, vrienden en anderen is dat volgens hen Theo van Gogh het volste recht had om zijn mening te ventileren, ongeacht of dat als beledigend, kwetsend of zelfs schofferend werd ervaren. Want in ons land heeft iedereen het recht om zijn mening te geven! Is dat echt waar of geldt dat toch alleen maar voor opiniemakers ? In het blad Visie (nr 24 meen ik) las ik dat dhr. Feike ter Velde door het Openbaar Ministerie op de vingers is getikt n.a.v. een door hem beantwoorde vraag. Deze vraag werd gesteld in een zaal waar de Islam onderwerp was van gesprek. Het antwoord op de vraag (overigens niet vermeld in het artikel) luidde: "De hel heeft geantwoord op de komst van Jezus Christus. De Islam heeft de persoon van Jezus Christus veranderd voor iemand anders, namelijk Mohammed". Het feit dat dit alles plaats vond binnen de muren van een kerk maakte geen indruk . "Maar de tijden zijn veranderd, meneer" was de reactie. De lange arm van de Justitie reikt tot op de kansel is de conclusie van de schrijver. Waar doet me dat toch aan denken ! Vrijheid van meningsuiting, toch? Of toch niet? Hoe lang mogen wij nog onze visie, cq mening, geven over homosexualiteit in het licht van Gods Woord? En dat niet uit betweterigheid, maar vanuit bewogenheid voor en betrokkenheid bij ieder die hiermee worstelt en vanuit de ervaring in ons eigen leven! Het is al weer negen jaar geleden dat de - toenmalige - vice praeses van de NH Kerk Ds. De Groot opmerkte: "De discussie gaat niet zo zeer over de vraag of homo's erbij horen, maar eerder "hoe kunnen we nog ruimte geven aan mensen die moeite hebben met homosexualiteit?" Nog wat langer geleden heeft de toenmalig minister van Binnenlandse Zaken wijlen Mevr. I. Dales. met instemming van de meerderheid van ons parlement al duidelijk gemaakt dat een interpretatie van de Bijbel waardoor de homoseksuele praxis zondig word genoemd "niet meer kan" ! Hoe lang duurt het nog voor dat de lange arm van Justitie? Vrijheid van meningsuiting toch? Of toch niet? Of niet voor iedereen? Maar voor wie dan wel ? Hoewel zij dat anders bedoelde zeg ik mevr. Dales toch nog een keer na **ONDERSCHIED MAKEN IS BIJ VOORBAAT VERDACHT!!!** Als redactie willen maar gewoon doorgaan op de ingeslagen weg, in vertrouwen op Hem , die onze Weg is. Wel willen we u vragen om uw steun door gebed, door inhoudelijk te reageren op de artikelen in ons blad, en ook financieel. Graag wil ik de bijgesloten acceptgiro bij u aanbevelen. Er zit nog steeds groei in de oplage maar er zit ook groei in de kosten. We zien op dit moment dat de inkomsten de uitgaven niet helemaal meer dekken, dus nogmaals van harte aanbevolen. Namens ons team wens ik alle lezers en verwanten: Gezegende Kerstdagen en een goede Jaarwisseling.

Johan Berkhof, redactie

Inhoud

- 1 Tegengehouden in de Marnixstraat
- 7 De genezing van het innerlijke kind
- 11 "Christen-homo's"
- 13 EHAH wordt Different Nederland
- 14 "Als je je anders voelt"
- 16 Hartekreet

REDACTIE: J.W. Berkhof, G.W. Berkhof-te Hennepe, R. Siebesma, I. Wildschut
VORMGEVING: H. Demandt

BESTUUR STICHTING ONZE WEG: J. Karreman, H. Sol-Lühoff, J. van de Sluis,
COMITÉ VAN AANBEVELING: Mr. P. Coumou (Zeist, oud-voorzitter Vereniging "Tot Heil des Volks"), Peter Helms (Canada, voormalig leider Jeugd met een Opdracht Amsterdam), J.J. Frinsel sr. (Montfoort, voorm. directeur Vereniging "Tot Heil des Volks"), Ds. J.H. Velema (Nunspeet, Chr. Geref. emeritus predikant), Dr. K. Zuidema (Wezep, voorheen huisarts), ds. J. Eschbach (Amersfoort, predikant-directeur Stichting Evangelisch Werkverband), H. Binnendijk (Rijnsburg, oud-programmamaker E.O.), Prof.dr. Willem J. Ouweneel (Huis ter Heide, hoogleraar theologie en wijsbegeerte).

AUTEURSRECHTBEPALING: ©1992-2004 Stichting Onze Weg

Niets uit deze uitgave mag, op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de redactie worden gebruikt, geciteerd of overgenomen. Ook voor het overnemen van informatie, citaten en/of (delen van) artikelen dient onder *alle* omstandigheden schriftelijk toestemming te worden gevraagd en verkregen van de redactie.

REACTIES EN ADRESWIJZIGINGEN:

Stichting Onze Weg,
Per post :Postbus 30341, 6803 AH Arnhem,
Internet :www.onzeweg.nl
E-mail :info@onzeweg.nl
Fax :084-7193955

GIFTEN: Postbank nr. 1714156 t.g.v. Kwartaalblad Stichting Onze Weg, Arnhem

bidden. De kinderen bogen hun hoofden en vouwden hun handjes en hij praatte met iemand die je niet kon zien: God die alles gemaakt had. Steenhuisen legde uit dat je zelf thuis ook tegen Hem kon praten.” Zo leerde een kind in Voorburg bidden.

Het werd een rode draad in zijn leven. Een gewoonte die hij niet opgaf, hoewel het vaak korte en vluchtig uitgesproken zinnen waren. Hij hield het beschaamd verborgen voor zijn omgeving. Zonder God te kennen, sprak hij bedes uit; als puber, als jongvolwassene, als man, als dolende seksverslaafde.

Rond zijn veertiende merkte hij zijn homoseksuele gevoelens op. Die ontdekking kon hij niet delen temidden van de jongenscultuur met anti-mietjesgrapjes. Niemand merkte het vooralsnog en hij werd ondertussen een gevierd wedstrijdzwemmer. Bij herhaling had hij 's avonds aan God gevraagd die verwarrende gevoelens weg te nemen. Tijdens een vakantie op Tenerife was er, na oogcontact met een man aan zee, een plotseling seksueel contact. “Ik vond het geweldig. En omdat God die verwarrende gevoelens nooit had weggenomen, concludeerde ik dat Hij het goed vond.”

Inmiddels zegt Oostrum dat God het niet goed vond. Maar gevoelens van spijt dat pas zo laat dat inzicht is gekomen laat hij niet te lang de vrije loop. “Uiteindelijk heeft Hij mijn gebed als veertienjarige verhoord. Waarom Hij mij niet heeft behoed voor alles wat er is gebeurd, waarvan ik achteraf verdriet heb omdat het tegen zijn wil was, weet ik niet. Waarom laat Hij de verloren zoon de verloren zoon zijn? Het gaat om het thuiskomen bij Hem.”

Je 'looks' verliezen

Thuiskomen deed Richard eerst bij zijn ouders, met zijn vriend Ronnie. Ze wezen hun zoon niet af. Vanaf die tijd werd hij steeds nadrukkelijker een trotse en zelfbewuste homoseksueel. Hij maakte kennis met de homocultuur in Amsterdam en ging erin op. “Er is in dat wereldje veel angst voor eenzaamheid. Relaties zijn vaak kortstondig en er bestaat vrees voor verlies van je aantrekkelijkheid. Veel homofielen van tegenwoordig zijn geen verwijfde mannetjes meer. Het zijn kleerkasten, ze zien er mooi uit met een sportschoollif en gekleed in de laatste mode. Maar eens verlies je die looks. Dan ben je bang alleen over te blijven. Ikzelf was

“Eens verlies je die looks”

geen zielig muurbloempje. Ik was altijd de hort op, maar wel om die eenzaamheid in te vullen met verkeerde zaken.”

De leegte was er weer bij terugkeer thuis - even bidden, slapen.

Aids

Dave kreeg een plek in het leven van Richard. De extravagante en graag geziene Dave, die werkte voor een modellenbureau. Al vrij snel in hun relatie bleek hij seropositief te zijn. Hij kreeg aids, wat bij hem en Richard enig religieus besef losmaakte. Dave vroeg of bij zijn uitvaart To my Father's house gespeeld kon worden en Richard deed aan stervensbegeleiding van zijn geliefde: Dave zou vast naar de hemel gaan, “je verdient het”. “Meer heb ik

hem niet kunnen geven en dat heeft me later veel verdriet bezorgd.”

Dave stierf op 5 maart 1994, 37 jaar oud. Nee, toch niet: later bleek dat hij twaalf jaar ouder was geweest. Dat had hij altijd verborgen willen houden om zichzelf te kunnen handhaven.

Richard Oostrum leefde verder, ging zich voorbereiden op deelname aan de Gay Games van 1994 in New York, beleefde daar een enerverende tijd, keerde terug, deed zijn gebruikelijke werk op kantoor en werd depressief. Beurtelings beurden seks, marihuana en drank hem op. Hij woonde in de weekeinden in een klein kamertje bij vrienden aan de Prinsengracht, gooide daar op vrijdag aan het einde van een werkweek zijn spullen in de hoek, en dook het nachtleven in. Uren later strompelde hij binnen, bad nog wat en sliep een gat in de dag.

“Ik leerde Huib kennen, een van huis uit christelijke jongen, die ervan overtuigd was dat hij in zonde leefde en er toch niet los van kon komen. Vier maanden lang hadden we een relatie, maar die was al uit toen ik permanent in Amsterdam ging wonen. We hielden wel contact, ik denk omdat we van elkaar aanvoelden dat we iets zochten om onze lege levens te vullen. Ik kocht een bijbel en wisselde het lezen daarin af met een wandeling naar de dagsauna, in een zijstraat van de Marnixstraat.” Totdat hij in november 1996 achteruitgetrokken werd. “Alsof ik tegengehouden werd, een heel sterke beleving van een terugtrekkende kracht. Ik raakte ervan in verwarring maar besefte eigenlijk meteen dat God mij tegenhield.” Richard Oostrom keerde op zijn schreden terug.

Kort daarna bezocht hij een samenkomst van christenen. Na afloop sprak een vrouw hem aan. Ze liet hem

vertellen over zichzelf - nog altijd een trotse homo die inmiddels hielp bij de voorbereidingen van de Amsterdamse Gay Games in 1998 - en vroeg hem naar Jezus. Die kende Richard niet. De vrouw vertelde over zonde, schuld, het werk van Christus en vergeving. Hun gesprek mondde uit in een gebed van de zondaar.

Later wees ze hem op de schepping van man en vrouw en Gods bedoeling daarmee. Richard Oostrum nam haar woorden ter harte, hij wilde stoppen met zijn homoseksuele leven en ging hulp zoeken bij de christelijke organisatie Different (destijds EHAH) in Amsterdam. Langzaam maar zeker veranderde zijn seksuele gerichtheid en raakte hij los van zijn verslaving.

Zending

Richard Oostrum weet wat hij zegt als hij de Bijbel naspreekt dat hij met Christus is opgestaan uit de dood in een nieuw leven. In het begin leidde dat tot spontane getuigenissen, primair, luid en duidelijk in een overvolle metro, voor niets en niemand bang. Zoals in dat begin, leven in en op een wolk, is het nu niet meer, maar een dag doorbrengen alsof God op afstand staat, kan hij zich niet voorstellen. "Als ik de straat op ga, om me heen kijk, met mensen in contact probeer te komen, ben ik me voortdurend bewust van Gods aanwezigheid en spreek ik met Hem."

Aan de andere kant komt hij 's morgens vaak laat z'n bed uit, zodat er geen tijd meer is om de dag in rust met God te beginnen. Gelukkig beginnen ze in The Cleft met een half uur aanbidding en voorbede, zegt hij.

The Cleft is een inloophuis van Jeugd met een Opdracht voor daklozen,

verslaafden en prostituees in Amsterdam. Het is de Engelse term voor wat in Exodus 33:22 de rotsholte heet waarin God Mozes plaatste toen Hij aan hem voorbijging. In een van de ruimtes bevindt zich een groepje prostituees met wie gebeden wordt. "Strijden in gebed", zegt Oostrum ter verklaring van het kabaal van de groep zwarte vrouwen die in een kring staan. Richard, Noëmia en Pedro wonen erboven en op de tweede verdieping leven nog

"Dringt de verzoeking toch je leven binnen, ga dan niet tegen je gevoelens vechten, maar zoek God op dat moment"

drie vrijwilligsters van de organisatie. "Na mijn bekering en na allerlei trainingen in evangelisatie en discipelschap, was het de bedoeling dat wij ons vooral zouden gaan richten op seksueel gebrokenen. Maar al direct toen we hier begonnen, werd ons gevraagd de leiding van het huis over te nemen." Seksueel gebroken waren ook Noëmia en Richard. Toen ze elkaar ontmoetten en later leerden kennen, waren ze er in geloof van overtuigd dat ze elkaar van God hadden gekregen, "maar in het begin vooral als maatjes", zegt Richard.

"Mijn heteroseksuele gevoelens waren niet echt ontwikkeld. Het was allemaal heel eng en door ons verleden waren we zeer kwetsbaar. We hebben veel met elkaar moeten praten én grenzen moeten stellen. Tot waar wil je dat ik vertel? Sommige informatie voegt niets toe, richt slechts schade aan. Over mijn leven is nu een boekje verschenen. Ik ben blij dat het er is, maar het was zwaar om alles te vertellen. Met het openen van de beerput moest ik ook weer gaan strijden met fantasieën. En de publiciteit die er nu uit voortkomt, kan veel impact hebben. Ik ben blij dat ik mag getuigen van Gods liefde, maar je geeft ook veel prijs. Het kan natuurlijk dat mensen er venijnig op gaan reageren, in de Gay Krant of in andere bladen. Kunnen Noëmia en ik daarmee omgaan? Daar bereiden we ons op voor, we praten er veel over."

Kun je homoseksuele gevoelens kwijtraken?

"Ik ken getuigenissen van mensen bij wie het helemaal weggenomen is. Als een genezing zoals je die in de Bijbel tegenkomt. Maar het zijn absoluut uitzonderingen. Ik ben er zelf niet helemaal vrij van. Soms voel ik het aankomen, een andere keer overvalt het me. Veel gedrags- en denkpatronen zijn in dat wereldje gevormd. Toen ik tot bekering kwam, kreeg ik een nieuwe identiteit in Jezus Christus. Ik heb zoveel gekregen, de verandering in mijn leven is zo ingrijpend geweest, dat het mij niet uitmaakt wat ik ervoor moet opgeven. Ik wil het achter me laten, het is voor mij goed controleerbaar en ik hoef er niet zo krampachtig over te doen."

Hij heeft een soort stelregel ontwikkeld voor de omgang met verleidingen. Het

domste wat je kunt doen is verkeerde gevoelens koesteren. En gevaarlijke situaties moet je vermijden. Dringt de verzoeking toch je leven binnen, ga dan niet tegen je gevoelens vechten, maar zoek God op dat moment. "Het levert vaak kostbare momenten met Hem op."

"Als het mij in het begin overkwam dat ik naar mijn oude leven getrokken werd, overrompelde me dat. Nu kunnen zulke dingen zich nog wel eens aandienen, maar besef ik: dit is wat ik geweest ben. Ik kan daar nee tegen zeggen, ik heb een nieuwe identiteit gekregen. God houdt van me, Hij heeft me uit dat wereldje getrokken. Op die grond kan ik nu elke keer beslissen dat ik het achter me wil laten."

Dat zal te mooi klinken voor diegenen die wel telkens vallen.

"Ik heb in het pastoraat gezien hoe sommigen wel en anderen niet erin slagen ondanks hun homoseksuele gevoelens God gehoorzaam te zijn. De Bijbel laat zien dat homoseksualiteit niet van God is en ik heb in de relatie met Hem geleerd wat de gevolgen zouden zijn als ik er toch aan toegeef. Die vijf minuten plezier kunnen met geen mogelijkheid vergoeden wat je verliest. Het klinkt griezelig, maar ik weet wat het waard is om niet in zonde te vallen, zonder dat ik er krampachtig onder wordt. Als die gevoelens opspelen, kan ik er vreugde in hebben 'nee' te zeggen. Dan heb ik een feestje met God."

En als je dat allemaal weet en beseft en het toch laat gebeuren?

"Ik zou alle deuren in het slot gooien door te zeggen: dan is je geloof niet groot genoeg. Dat is een gevaarlijke uitspraak. Toch: als je God kent als Vader, beseft wie je bent in Christus, dan weet je dat je in je leven een kruis

te dragen hebt en niet alleen als homofiel. Christenen verbijzonderen homoseksualiteit vaak. Ten onrechte. Je bent geen hopeloos geval. Als je bij verzoeken je telkens laat overvallen door de gedachte dat het nog niet over is, blijf je maar in dat zielige cirkeltje zitten. Toen ik Noëmia leerde kennen, vroegen mensen me of ik er klaar voor was. Maar kun je me aangeven wanneer je er klaar voor bent? Ja, ik heb nog homoseksuele gevoelens. Ben ik er

"Als die gevoelens opspelen, kan ik er vreugde in hebben 'nee' te zeggen. Dan heb ik een feestje met God."

daardoor niet aan toe het huwelijk in te gaan? Ik heb de stap gezet."

Mislukkingen

Volgens Oostrum zijn je seksuele beleving en je worstelingen niet bepalend voor je identiteit. Hij haalt het beeld van een weegschaal erbij, met aan de ene kant het wandelen met God en aan de andere kant het kruisdragen. "Hoe meer je je focust op je homoseksualiteit, hoe zwaarder dat gewicht wordt. Dan gaat het je leven bepalen. Maar naar-

mate je je meer op God richt, zul je merken dat je de problemen waarmee je worstelt in je leven kunt hanteren. Welk probleem dan ook. Ik zeg niet: ga op je knieën en alles komt goed. Maar homoseksuelen lopen wel vaak met hun arme ik rond. Dat is het risico van christelijke verenigingen van homofielen, die zoeken elkaar in zwakheid. Je moet niet altijd de mislukkingen in hetzelfde clubje delen. Toen ik een paar jaar geleden in het kader van hulpverlening in dat kringetje bleef praten over mijn probleem van homoseksuele verleiding, merkte ik dat ik langzaam weer terugkeerde naar mijn oude gevoelens. Weliswaar als christen, maar altijd met dat stempeltje homoseksualiteit. Daar ging het voortdurend over. Maar echt, er is wel meer dan homoseksualiteit."

Oostrum kwam pas verder toen hij leerde praten met heteroseksuele mannen. Aanvankelijk was hij eenzaam als christen. Hij had Jezus leren kennen, maar al zijn vrienden zaten in de gay scene. "Ik heb erom gebeden dat ik met mannen een gesprek kon aangaan. Dat was ik niet gewend. Ik had jarenlang alleen met homo's gesproken en met vrouwen die homobars bezoeken omdat ze daar zeker weten dat ze niet worden lastiggevalen."

Hij vertelt dat zendingen in Amsterdam bijna zonder uitzondering vaste gesprekspartners in geloof hebben, met wie ze zeer regelmatig spreken. Die vragen hoe het gaat en vaak is er de vertrouwelijkheid om moeiten en valkuilen te benoemen. "Het is een levenslijn, je verdrinkt niet zo snel in duistere gebieden. Natuurlijk kun je tegenover zo'n partner ook dingen verzwijgen, maar waarom zou ik nog? God kent me toch, voor wie heb ik dan wat te verbergen? Ik ben niet geroepen

de kerken in Nederland te veranderen, maar ik ben bang dat veel christenen met hun problemen niet durven aan te komen bij hun geloofsgenoten. Je kunt er niet omheen: wil je geheiligd leven, dan moet je in het licht wandelen en daarvoor heb je broeders en zusters nodig. Vooral voor voorgangers en leiders in de kerk is het gevaar groot dat ze - zonder persoonlijke gesprekspartners - dingen verborgen houden.”

Getuigenis

Inmiddels heeft Oostrum op de Amsterdamse Wallen een kennersblik ontwikkeld. Er lopen toeristen die het leed achter de gevels (“negen van de tien mensen willen hier weg”) wegpoetsen door het te beschouwen als een attractie. Op de hoeken voorbij de FEBO staan de dealers die Oostrum er aanvankelijk nog van verdachten een

‘stille’ te zijn. En overal tussendoor lopen de drugsverslaafden, alcoholisten en daklozen. “Die mensen herken je zo. Er komt hier ook een hele groep oudere mannen, om in hun eenzaamheid prostituees te bezoeken. Ik merk dat ik met mijn verleden eerder de vinger kan leggen bij problemen van al deze mensen en hun vertrouwen kan winnen. Dan kun je gaan luisteren. Ik kom niet meer zo snel als vroeger met de Bijbel aan. Het is toch vaak een zaak van geduld.”

Een enkele keer sinds ze hun werk hier in 2002 begonnen is hij erin bevestigd. Hij wordt af en toe gevraagd voor een getuigenis en heeft het verhaal van zijn bekering ook verteld aan een groep Spaanstalige prostituees in The Cleft. “Ik zat naast Carla, die voorheen Carlos heette, maar helemaal was omgebouwd. Het riep medelijden op. Ik heb

veel bewogenheid gekregen met de mensen in de prostitutie. Soms komt er iemand tot geloof, een enkele keer slaagt iemand erin de wereld van de prostitutie achter zich te laten. Maar meestal als ze hier hebben gegeten en we hebben gebeden en een bijbelstudie gehouden, zetten ze tien minuten later hun werk voort en doen ze de deur open voor de volgende klant.”

Over het leven van Richard Oostrum is een boek verschenen:

Keerpunt - Van gaysportman tot echtgenoot en vader
Hans Frinsel. Uitg. Oogstpublicaties Amsterdam, 2004. Euro: 11,50

Dit artikel is met toestemming van de auteur overgenomen uit het Nederlands Dagblad (4 september 2004).

Uitnodiging!

Als redactie van het kwartaalblad *BinnensteBuiten* doen we ons best artikelen te publiceren die aansluiten bij wat christenen met een homoseksuele achtergrond en anderen die vanuit een christelijke bewogenheid betrokken zijn bij de thematiek homoseksualiteit bezighoudt. We proberen een juiste toon te vinden, we streven naar balans in de keuze van de artikelen en in de manier waarop we een en ander verwoorden.

We zijn soms best benieuwd hoe u als lezer dit ervaart. We willen u daarom uitnodigen om eens te reageren. Een bemoedigende brief is welkom, maar net zo goed opbouwende kritiek. Misschien is er een artikel dat u bijzonder aangesproken heeft? U zou kunnen verwoorden welke uitwerking het artikel op u heeft gehad. Misschien zijn er onderwerpen waarvan u denkt: “daar zou best (meer) aandacht aan besteed mogen worden”.

U kunt uw reactie sturen naar:

Stichting Onze Weg, Postbus 30341, 6803 AH Arnhem

U kunt ook per e-mail reageren: info@onzeweg.nl

Mogelijk gaan we ook reacties publiceren in *BinnensteBuiten*. We doen dit alleen met uw toestemming (met naam of anoniem).

De genezing van het innerlijke kind

door Andy Comiskey

Toen ik Gregory – mijn zes maanden oude zoontje – dicht tegen mijn borst aanhield, besepte ik dat ik een klein levend wezen vasthield dat voor een deel een uitbreiding van mijzelf was. Hij werd verschrikt wakker, met tranen, ontsteld als hij soms is als hij een dutje heeft gedaan. Ik troostte hem; hij lachte en lag toen vredig in mijn armen. Ik dacht na over deze geweldige gave en de taak die ik had om voor dit jonge leven te zorgen.

Zal mijn zorg voor hem maken dat Gregory de wereld als beangstigend of toegankelijk ziet? Zal hij de innerlijke vrijheid ervaren om zijn eigen gender en zijn door God gegeven seksualiteit te aanvaarden? Zal mijn zorg hem beter in staat stellen om Jezus als liefdevolle Heer aan te nemen? Ik begon na te denken over het kind in mij, dat deel van mij dat vanaf de eerste dag tot op de dag van vandaag naar liefde en bevestiging van anderen zoekt. De zoektocht van het kind in mij was verwarrend, wat voor een deel te wijten was aan zijn armzalige poging om liefde en identiteit in seksuele relaties met mannen te zoeken.

Velen van ons die een homoseksuele achtergrond hebben, kunnen gemakkelijk in contact komen met ons innerlijk kind. Wij kennen zijn stuntelige, maar serieuze pogingen om te ontdekken wie hij is in relatie met anderen. (Mijn gebruik van masculiene taal niet zo toepasselijk voor de vele vrouwen die dit artikel lezen. Vergeef me: dit doe ik alleen maar voor het gemak.) Hij kan gemakkelijk verwond worden, waardoor hij de moed niet meer heeft om verder te gaan. Hij handelt waarschijnlijk dwangmatig. Daar hij niet in staat is te voldoen aan de harde norm van volmaaktheid die door de kritische ouders wordt opgelegd (daarover later meer), kan hij proberen zich in

willekeurige seksuele praktijken of in emotionele relaties die hem opbranden, te verliezen. We kunnen dat kind in ons interpreteren als “vleselijk”, en zondig en noodlijdend. Als gevolg daarvan zijn we als christen geneigd om het kind op te sluiten en als een vijand te

Onze pogingen om dat kind te onderdrukken zijn gedoemd te mislukken

behandelen. Onze pogingen om dat kind te onderdrukken zijn gedoemd te mislukken, want dat deel van onszelf dat nooit opgegroeid is, heeft in wezen enkele legitieme behoeften. Daarmee is God bewogen en Hij heeft ook het verlangen om op een constructieve manier aan die behoeften tegemoet te komen.

Laat me allereerst duidelijk uitleggen wat het innerlijke kind is, en hoe voor sommigen onder ons de onvervulde behoeften van het kind tot homoseksuele neigingen hebben geleid. Dr. Hugh Missildine, kinderpsychiater,

beschrijft in zijn boek *Your Inner Child of the Past*¹ dat deel van jezelf dat het kind is dat je eens was en dat in je volwassen leven blijft bestaan. Hij maakt onderscheid tussen kinderjaren en volwassenheid in zoverre kinderen ouders hebben die de nodige leiding en veiligheid bieden, terwijl volwassenen zelf moeten zorgen.² Het groeiproces van kind tot volwassene houdt in dat jij je de reacties eigen maakt van je ouders naar jou toe als kind en jij van jouw kant als een ouder begint te handelen voor je eigen innerlijke kind, als je volwassene bent geworden. We bezitten dus niet alleen een innerlijk kind, maar we moeten ook klaar komen met de “innerlijke ouder” die reageert op het innerlijke kind. Die ouder is in grote mate gevormd door de manier waarop je ouders je als kind hebben behandeld. Je kunt dus je innerlijke kind behandelen met respect of minachting, aanvaarding of veroordeling, vastberadenheid of toegeeflijkheid.

Hoe staat het innerlijke kind tegenover homoseksuele gevoelens? Ik ben van mening dat de oorsprong van homoseksualiteit teruggaat tot de vroege kinderjaren. Om in homoseksualiteit te groeien, moet een kind de nodige bronnen kunnen vinden van intimiteit en identificatie met dezelfde sekse. Bevestigende relaties met dezelfde sekse, speciaal met de ouder van hetzelfde geslacht, geven het kind eigenwaarde en een duidelijk besef van gender.³ Het kind kan dus zeggen: “Ik ben een kleine jongen (of klein meisje) en dat is goed!” Het zeker zijn van het eigen gender is een sleutelfactor die de jongen of het meisje in staat stelt in hun puberteit heteroseksuele relaties aan te gaan, dat wil zeggen dat men begint te verlangen en op zoek is naar heelheid

samen met het andere geslacht. De puber of jongvolwassene wiens innerlijke kind verward is op het gebied van genderidentiteit kan duidelijkheid en zekerheid zoeken door homoseksuele relaties. Door erotische gemeenschap met dezelfde sekse zoekt het behoeftige innerlijke kind in de volwassene de bevestiging en de emotionele intimiteit van dezelfde sekse die in zijn kinderjaren onbereikbaar waren.

Men kan zeggen dat volwassenen die met homoseksualiteit worstelen, een innerlijk kind bezitten dat nooit voldoende in zijn gender bevestigd was door voortdurende, liefdevolle relaties met dezelfde sekse. Velen van ons kunnen zich de verwerping van onze kameraden herinneren omdat we anders waren, of de voorwaardelijke afstandelijke liefde van een ouder wiens blijk van waardering we zo hard nodig hadden. De meeste cliënten van mij komen ervoor uit dat homoseksuele seks niet werkelijk de motiverend factor was in hun homoseksuele praktijken, maar wel intimiteit met dezelfde sekse. Ze hadden een emotionele behoefte in tegenstelling tot een erotische behoefte. En die behoeften zijn legitiem. De onwettige poging van het behoeftige kind om deze behoeften op een erotische manier te bevredigen bezorgt hem problemen. Homoseksuele seks misvormt de werkelijke behoeften van het innerlijke kind. De kracht van seksualiteit in de handen van twee kinderen die samen heel proberen te zijn is inderdaad een vruchteloze inspanning.

Het probleem is dat onze innerlijke ouder op het innerlijke kind en zijn behoeftigheid met minachting en harde

oordelen kan reageren. De ouder wijst op de homoseksuele gevoelens en hun uiting als de vijand. Deze kritische ouder kan het gevolg zijn van je eigen vrees homoseksuele gevoelens te hebben, en zijn oordeel wordt nog versterkt door de verwerping van anderen vanwege deze neigingen. Indien je meent dat God boos en hard naar jou toe is vanwege homoseksuele wor-

Je homoseksuele gevoelens wijzen op een behoefte, maar die behoefte kan niet worden bevredigd door seksuele fantasieën of seksueel gedrag

stelingen, dan heeft de innerlijke kritische ouder het gevoel dat hij daadwerkelijk Gods wil uitvoert door het innerlijke kind te verstikken. In Jezus' naam proberen we het innerlijke kind te doden omdat we de realiteit van onze homoseksuele gevoelens niet kunnen aanvaarden. We reduceren het kind tot een zondige, dwangmatige zondebok, die er door louter wilskracht eronder gehouden moet worden. Licht, genezing en onderscheiding tussen de legitieme behoeften van het kind en de illegitieme uitingswijzen daarvan zijn

taboe. Wanneer men het kind reduceert tot een persoon met een seksuele afwijking, kunnen zijn echte emotionele behoeften nooit effectief vervuld worden.

De tragedie is dat de altijd zo edele ouder in feite de genezing van zijn eigen homoseksualiteit blokkeert en de strijd intensiever kan maken. Je wordt niet van homoseksuele gevoelens bevrijd door ze te onderdrukken. Indien het kind in zijn kamer is opgesloten, zal hij zal hij uit het raam klimmen en door de achterdeur binnenstormen, wanneer je dat het minste verwacht. Zo zullen ook seksuele gevoelens in dwangmatig gedrag tot uiting komen tenzij je op een constructieve manier met de werkelijkheid omgaat. Bedenk dat schuld, die onderdrukking ten gevolge heeft, de cyclus van beproeving en verleiding vaak sterker maakt en dan vervalt men in dwangmatige masturbatie of homoseksueel gedrag. Gevoelens die ontkend worden zullen uiteindelijk het individu overmeesteren en een val veroorzaken die op zijn beurt resulteert in een berisping van de kritische ouder. Schuld verteert het individu dat van zijn kant zijn mislukking probeert te vergeten in een andere seksuele uitspatting.⁴

Welke stappen zullen we dan zetten als remedie tegen het destructieve gedrag van het innerlijke kind en zijn tegenstander, de kritische ouder? De apostel Paulus beschrijft in I Korintiërs 13:11 de behoefte om "af te leggen wat kinderlijk was" om volwassen te kunnen worden. Indien we waarlijk de gebondenheid van homoseksualiteit willen afleggen, moeten we eerst de realiteit van onze homoseksuele gevoelens aanvaarden. Bedenk dat de stem van

het innerlijke kind alleen nog maar luider zal worden, wanneer men weigert naar zijn kreten te luisteren. Wanneer zijn behoeften aan intimiteit met dezelfde sekse zich tot homoseksuele verlangens en homoseksueel gedrag hebben ontwikkeld, moeten deze neigingen als een onvermijdelijk deel van jezelf onder ogen worden gezien. Missildine maakt de volgende scherpe opmerking:

Als je een serieuze poging doet om verantwoordelijk en volwassen te zijn, kan je niet de gevoelens en acties van je kind uit het verleden aanpakken door ze weg te duwen. Ze zijn een deel van jezelf en ze moeten geaccepteerd worden voordat je jouw aandacht kan richten op je volwassen doelen.⁵

De eerste stap om het innerlijke kind te genezen is dus de noodzaak te erkennen dat men perse naar zijn stem moet luisteren, ofschoon het geneigd is tot destructief en zondig gedrag.

Wanneer men het kind wil accepteren, moet de kritische ouder vervangen worden door een vriendelijker bron. De enige manier die ik ken om de kritische ouder effectief tot zwijgen te brengen is in geloof de bevestigende stem te ontvangen van onze hemelse Vader, die door ons eigen waardeloos systeem van perfectionisme met de daarbij behorende veroordeling heen breekt om zijn geduldige, alwetende, liefhebbende zorg voor allen te openbaren. Psalm 139 beschrijft een Vader die ieder kind met intieme zorg steunt, zelfs wanneer het kind naar de duisternis afdwaalt. Vers na vers beschrijft hoe zijn aangezicht voortdurend op zijn kleine kinderen schijnt; een dergelijke onverdiende gunst blijft zelfs ons deel als we duistere en misvormde

pogingen aanwenden om op een homoseksuele wijze heel te zijn. En zijn intieme kennis verzekert ons dat Hij onze worstelingen kent: waarom we zijn zoals we zijn en hoe moeilijk het soms kan zijn om Hem te gehoorzamen. In mijn eigen zoektocht naar zelfkennis door onderwijs, door mijn eigen verleden tijdens de hulpverlening te onderzoeken, door een relatie met Christus en zijn volk, kan ik nu duidelijker Gods bewogenheid met mij ontdekken. Door zijn wijze en genadige “heropvoeding” ben ik nu in staat om mijn innerlijke kind te accepteren en er met steeds meer wijsheid en genade op te reageren.

De werkelijke behoefte van het kind is emotioneel en niet seksueel

Als je zo wilt reageren op je eigen behoeftige en dwangmatige neigingen is het van wezenlijk belang dat je grenzen leert stellen aan deze neigingen. Missildine schrijft: “Het erkennen en aanvaarden van de behoeften van ‘je kind van het verleden’ betekent niet dat je toegeeft aan kinderlijk gedrag... [bijvoorbeeld homoseksualiteit praktiseren]. Er dienen dat kind beperkingen te worden opgelegd, zoals een ouder zijn kind niet ver weg laat gaan om het te beschermen.” “Met andere woorden, ik moet ‘nee’ leren zeggen tegen homoseksueel gedrag en die situaties waar de verleiding te veel op de loer ligt. Het betekent dat ik tot mezelf zeg:

“Je homoseksuele gevoelens wijzen op een behoefte, maar die behoefte kan niet worden bevredigd door seksuele fantasieën of seksueel gedrag.” Het is niet gemakkelijk zulke uitspraken te doen of zich daaraan te houden. Wanneer men zo’n uitspraak wil naleven, heeft men de genade en kracht van God nodig. Toch blijft de waarheid overeind. Je innerlijke kind zal alleen maar verder misbruikt worden en nog meer nood kennen, indien je aan homoseksuele praktijken toegeeft. Wanneer er vastberaden en geduldig grenzen worden gesteld, zal dit voor een omgeving zorgen waarin zijn echte behoeftes naar voren kunnen komen en bevredigd kunnen worden.

Wat zijn dat voor behoeften en hoe kunnen ze tegemoet gekomen worden? Zoals we al eerder opmerkten, is de werkelijke behoefte van het kind emotioneel en niet seksueel. Door een tekort aan liefde van dezelfde sekse in de kinderjaren heeft de volwassene nu gezonde relaties nodig met anderen van dezelfde sekse om de ontbrekende schakel in zijn ontwikkeling te pakken te krijgen. De behoefte is ook diep geestelijk, daar het innerlijke kind een relatie nodig heeft met Hem die liefde is – onze hemelse Vader – die belooft heel persoonlijk voor hem te zorgen. Door te zorgen voor het innerlijke kind zodat het op een volwassen manier zijn behoeftigheid te boven kan komen, krijgt men contact met God alsook met zijn volk. Dit vraagt van jouw kant initiatief. Jim, een lid van *Desert Stream*, verklaarde dat hij zorgde voor de behoeften van zijn innerlijke kind door vriendschap te sluiten met andere mannen in een bijbelstudiegroep. Door tijd en energie te spenderen aan zulke relaties, ontdekt hij veel bronnen van

intimiteit en identificatie met dezelfde sekse die hij nodig heeft zonder in homoseksuele neigingen te vervallen. In dit proces ontdekt hij dat hij ook veel aan de andere mannen te geven heeft. Daar zijn innerlijke kind constructieve uitlaatkleppen zoekt, groeit Jim als volwassen man in zijn relaties met andere volwassenen. Karen ontdekte dat haar innerlijke kind zich gemakkelijk aan andere vrouwen hechtte; haar neiging om van haar vrienden te veel afhankelijk te zijn ontmoedigde haar, totdat zij beseftte dat ze hen belangrijker vond dan God. Door innerlijke genezing en doordat ze groei in de Heer bij haar relaties centraal leert stellen, kan Karen emotioneel voor haar innerlijke kind zorgen zonder dat ze het schepsel boven de Schepper verheft. Voor Jim en Karen heeft de wijze en liefdevolle zorg voor het innerlijke kind een nieuwe beweging geschonken met zichzelf en een vrijheid om een relatie aan te gaan met hun hemelse Vader en zijn volk.

Ik hoop hetzelfde voor jou. God heeft

het verlangen om je vrij te maken, speciaal in die diepe, behoeftige gebieden waar je Hem hebt tegengehouden vanwege de schaamte en de schuld die je "kritische ouder" jou heeft opgelegd. Wanneer jij je behoeftigheid en je hemelse Vader, die accepteert dat jij behoeftig bent, aanvaardt, wordt de weg gebaad om goed te zorgen voor de behoeften van je innerlijke kind. Wanneer je het kind dan beperkingen oplegt door het homoseksuele praktijken te verbieden, wordt de weg gebaad om tegemoet te komen aan de geestelijke en emotionele behoeften van je kind. Door aan deze behoeften tegemoet te komen, wordt het kind gaandeweg gedwongen om "af te leggen wat kinderlijk is", en helemaal volwassen te worden. Moge God je de genade schenken om zijn genade en wijsheid te aanvaarden in die gebieden waar je ze het meest nodig hebt.

Andrew Comiskey is oprichter en leider van *Desert Stream Ministries* in Anaheim, California, USA. Hij is voorzitter geweest van *Exodus International*,

en is getrouwd met Annette. Hij is ook de auteur van het programma voor *Living Waters*. Dit artikel plaatsen we met toestemming van *Living Waters*.

Voetnoten

¹ Dr. Hugh Missildine: *Your Inner Child of the Past*.

² Dr. Hugh Missildine: *Your Inner Child of the Past*, 21-22.

³ Elizabeth Moberly: *Homosexuality: A new Christian Ethic*.

⁴ Daniel Coleman: "Some Sexual Behavior Viewed as a Addiction", *New York Times*, 16 oktober 1984.

⁵ Dr. Hugh Missildine: *Your Inner Child of the Past*, 35.

⁶ Dr. Hugh Missildine: *Your Inner Child of the Past*, 15.

Nog geen abonnee van *BinnensteBuiten*?

Wij sturen *BinnensteBuiten* vier keer per jaar gratis toe aan ieder die zich hiervoor opgeeft. Als u dit blad wilt ontvangen, laat het ons dan weten.

Schrijf naar:

Stichting Onze Weg

Postbus 30341

6803 AH Arnhem

U kunt zich ook per e-mail abonneren: info@onzeweg.nl

door Reitze Siebesma

"Christen-homo's"

Sinds wij aangesloten zijn op internet, heb ik de gewoonte ontwikkeld regelmatig wat rond te neuzen op christelijke forums en ben dan vooral geïnteresseerd in het onderwerp homoseksualiteit. Soms kom ik er christenen tegen die vertellen dat ze homo zijn. Sommigen hebben daar geen probleem mee. Anderen wel, uit wat zij verder over zichzelf schrijven maak ik op dat zij op grond van de bijbel 'nee' zeggen tegen een homoseksuele relatie, een keuze die wij als Onze-Weg'ers onderschrijven. In een wereld waarin het vanzelfsprekend is toe te geven aan wat je voelt, is het altijd speciaal deze mensen tegen te komen. Toch kiezen ze ervoor om zichzelf voor te stellen als homo.

Hetzelfde verschijnsel zien we in de christelijke media. De EO heeft een boekje uitgegeven waarin zoals ik op de site van de EO lees tien christen-homo's uit de schaduw treden. Wat bedoelt men met de term 'christen-homo'? Doelt men op een christen die een homoseksuele gerichtheid heeft, maar die niet toegeeft aan zijn homoseksuele gevoelens? Of bedoelt men een christen die niet alleen een homoseksuele gerichtheid heeft, maar in wiens fantasieleven homoseksualiteit een belangrijke rol speelt? En dan kunnen we denken aan mensen die dit eigenlijk niet willen maar worstelen met homoseksuele fantasieën, en zij die daar geen probleem mee hebben. Of denkt men aan christenen die openstaan voor een relatie met iemand van het eigen geslacht of in een dergelijke relatie leven? Wat zijn christen-homo's? Waarschijnlijk gebruikt men deze term als een verzamelnaam voor alle christenen die op welke wijze dan ook in hun leven te maken hebben met homoseksualiteit. Dit blijkt ook wel uit de verschillende verhalen in het boekje "Uit de schaduw".

Organisaties als Onze Weg en Different hebben een andere benadering. Wij

geloven dat je als christen het label 'homo' mag laten vallen. Als we in ons eigen leven geconfronteerd worden met homoseksuele gevoelens is het goed dit onder ogen te zien. Leven in

Wat bedoelt men met de term 'christen-homo'?

ontkenning leidt tot niets. Als je voor jezelf net doet alsof er niets aan de hand is, leef je in feite niet in de waarheid. God wil dat we bij Hem komen zoals we zijn. Hij aanvaardt ons zoals we zijn, inclusief onze gevoelens. Maar betekent dit dat we onszelf ook moeten gaan definiëren als homo? Ik geloof van niet.

Ben ik nu niet teveel aan het muggenziften? Zijn de termen die je wel of niet gebruikt zo belangrijk? Het gaat er toch om dat je de goede keuzes maakt? En voor een christen met homoseksuele gevoelens is het toch een goede keuze om 'nee' te zeggen tegen een homoseksuele relatie, of je jezelf nu homo noemt of niet?

Drie redenen om jezelf niet langer als homo te definiëren

Er zijn een aantal redenen waarom het goed is het label 'homo' los te laten. De eerste reden heb ik hierboven al aangegeven. Het werkt verwarrend. Als jij iemand vertelt 'ik ben homo', welk beeld roept dat op bij de ander? Je kunt daar van alles en nog wat onder verstaan. Misschien geeft de persoon die hoort dat jij homo bent daar wel een hele andere invulling aan dan wat jij eronder verstaat.

De tweede en derde reden zijn minstens zo belangrijk. De manier waarop je jezelf benoemt of door anderen laat benoemen zegt iets over hoe je naar jezelf kijkt. Als je jezelf homo noemt, beschouw je jezelf blijkbaar als homo. Maar ben je homo als je je aangetrokken voelt tot seksegenoten maar je uitstrekt naar een leven waarbij deze verlangens je niet langer beheersen? Ben je homo als je homoseksuele gevoelens hebt maar zo met deze gevoelens wil leren omgaan dat verandering mogelijk wordt? De moderne mens zal dit een rare benadering vinden. Heb je homoseksuele gevoelens, dan ben je homo (of biseksueel als je je ook tot het andere geslacht aangetrokken voelt).

Dit houdt verband met het onderwerp identiteit: "wie ben ik?" Moet je een identiteit aanvaarden - ik ben homo - die te maken heeft met een stuk gebrokenheid in je leven? Of hoeft deze identiteit niet te aanvaarden omdat jij zoveel meer bent dan dat? Wie ben jij eigenlijk in Gods ogen? Ziet Hij jou als homo of ben je een unieke persoon, geliefd door Hem?

Op de ontmoetingsdag die Onze Weg vorig jaar hield zei Dirk Lemmens zoiets als “Je bent niet wat je bent door wat je voelt. Je bent niet wat je bent door wat je doet. Je bent wat je bent door wat Christus voor je gedaan heeft.” In de bijbel heeft identiteit te maken met wie je bent vanwege je verbondenheid met Christus. Dankzij Zijn kruisdood en opstanding heb je een nieuwe identiteit gekregen. Ook al zullen we ons hele leven tegen onszelf en onze kwetsbaarheid aanlopen en misschien wel worstelen met zaken die ons gemakkelijk bij God vandaan kunnen halen, toch wordt in het Nieuwe Testament ‘wie wij zijn’ beschreven in termen die wijzen op onze relatie met God, die vertellen wie wij zijn in Christus. Met andere woorden: Ben je homo als je Jezus hebt leren kennen en Hij je gemaakt heeft tot een nieuwe schepping?

De derde reden om het label ‘homo’ los te laten heeft te maken met de vraag: welke plaats geef ik het gegeven homoseksualiteit in mijn leven, niet alleen vandaag maar ook in de toekomst. Het aanvaarden van dit label houdt niet alleen het aanvaarden van homoseksualiteit als identiteit in maar betekent ook dat je homoseksualiteit ziet als iets wat onlosmakelijk met jouw leven verbonden is. Het Nieuwe Testament spreekt echter over het leven van een christen in termen van groei en verandering. Ons leven als christen is niet statisch.

“Wie geeft mij de garantie dat mijn homoseksuele gevoelens zullen verdwijnen?” zal de reactie van sommigen zijn. Die garantie is er niet. Misschien verdwijnen deze gevoelens op de achtergrond en zal er een periode aanbreeken dat ze geen rol van betekenis meer spelen, misschien blijven je homoseksuele gevoelens springlevend en zal dit altijd een gevoelige plek in je leven blijven. Maar geen enkele christen mag groei en verandering uitsluiten.

Wie ben jij eigenlijk in Gods ogen?

Waar we voor moeten oppassen is dat we onze gebrokenheid zien als iets wat uitsluitend te maken heeft met onze seksuele gevoelens. Er zijn zoveel andere zaken in ons leven - misschien die verband houden met onze seksuele gevoelens - waar een bordje “werk in uitvoering” niet zou misstaan. Hierin hebben we raakvlakken met andere christenen die ‘er ook nog niet zijn’. We gaan op weg en maken soms met horten en stoten, meestal geleidelijk, een groeiproces door. We ontdekken daar-bij dat God ons langs wegen leidt die anders kunnen zijn dan de voorstelling die wij hadden. Wij dachten dat het God vooral ging om

ons van onze homoseksuele gevoelens af te helpen, terwijl God mogelijk andere prioriteiten heeft. Misschien worden we meer en meer met onze zwakheden geconfronteerd waardoor we leren wat afhankelijkheid is. Misschien leren we ons perfectionisme af te leggen om oog te krijgen voor wat genade is. Juist in dit proces ontdekken we dat het niet meer gaat om wie ik ben, maar om wie God is en wil zijn voor mij. We leren onszelf los te laten, we leren niet meer gefixeerd te zijn op wie wij van nature zijn, maar groeien naar Christus toe. Ook dat is groei en verandering, en als we dergelijke lessen leren zal ons dat ook helpen om op een andere manier te kijken naar en om te gaan met het probleem homoseksualiteit.

Durf het label ‘homo’ gerust los te laten. Ik heb drie redenen genoemd. De eerste reden heeft te maken met de manier waarop anderen naar je kijken. De tweede reden met hoe je naar jezelf kijkt. De derde reden heeft te maken met je kijk op groei en je kijk op de toekomst.

Wees eerlijk ten opzichte van jezelf over wat jij voelt en ervaart. Maar durf ook te zien dat jij meer bent dan wat je voelt. Je mag zijn wie je bent in Christus. En vertrouw er maar op dat Hij een unieke weg met je wil gaan.

EHAH wordt Different Nederland

door Willem Heemsker

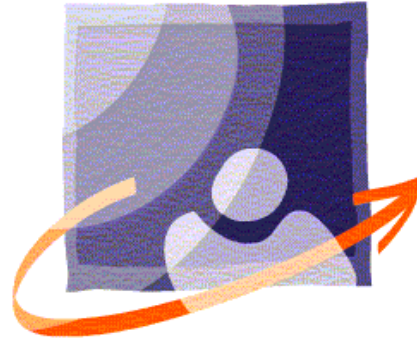
Al een aantal jaren waren we op zoek naar een meer aansprekende naam voor EHAH, het werk onder mensen met seksuele identiteitsproblemen. De lettercombinatie EHAH was nooit echt vlot uit te spreken en ook de betekenis van de letters, evangelische hulp aan homofielen, dekde de omvang van het werk niet meer. Er wordt pastorale psychosociale hulp geboden rond seksuele identiteitsproblemen. Dat behelst een veel breder terrein dan alleen homoseksualiteit. Een nieuwe naam bleek niet eenvoudig te vinden.

In België is een paar jaar geleden met steun vanuit EHAH, een soortgelijk werk opgezet onder de aansprekende naam 'Different' – 'anders'. Op zeker moment ontstond de gedachte dat we wellicht ook samen deze naam zouden kunnen gebruiken. Er zou dan een 'Different Vlaanderen' en een 'Different Nederland' zijn. Onze Belgische collega's waren zo vriendelijk om met dat idee in te stemmen. Het betekent dat de naam EHAH vanaf september 2004 veranderd is in 'Different Nederland'. In de wandeling wordt het gewoon 'Different'. Op meer officiële momenten heten we 'Different Nederland'.

Graag willen we hierbij twee Oogst-publicaties onder uw aandacht brengen. Allereerst 'Keerpunt'. 'Keerpunt' is een aangrijpende autobiografie over hoe Richard van Oostrum tot geloof in Jezus Christus kwam en veranderde van gay sportman tot echtgenoot en vader. De wijze waarop Richard zijn innerlijke groei beschrijft en zijn openheid wat betreft zijn zwakke momenten, maken het tot een uniek werk.

Het tweede boek is getiteld: 'Als je je anders voelt', geschreven door Dr. Ruth Seldenrijk. Dr. Seldenrijk is directeur van de Nederlandse Patiëntenvereniging. Dit betreft een degelijk wetenschappelijk werk waarin de verschillende medisch-biologische en psychologische invalshoeken benaderd worden aangaande oorzaken rond homoseksualiteit en transseksualiteit.

U kunt deze boeken bestellen door telefonisch of per e-mail contact op te nemen met het Centraal Bureau van de Stichting tot Heil des Volks. Adres: Centraal Bureau
O.Z. Voorburgwal 241
1012 EZ Amsterdam
t 020 - 3446310
e info@totheildesvolks.nl

Different

Onze zusterorganisatie Different heeft een vaste rubriek in ons kwartaalblad.

Al ruim 25 jaar biedt Different hulp aan mensen die worstelen met hun seksuele identiteit en die vanuit het geloof in Jezus Christus willen leven. Ook de naastbetrokkenen zoals ouders, partners, vrienden en pastorale werkers kunnen bij Different terecht voor informatie en hulp. Different, Marnixstraat 344, 1016 XV Amsterdam.
Telefoon 020 – 6256797,
Fax 020 - 6221386

Tip

Homoseksualiteit is een onderwerp waar veel mensen mee te maken hebben. Mensen worden ermee geconfronteerd in hun familie of kennissenkring. Pastorale werkers komen met mensen in aanraking die worstelen met homoseksualiteit.

Geef *BinnensteBuiten* eens door aan een vriend of vriendin, aan uw dominee, voorganger, de jeugdleider in uw kerk of de persoon met wie u laatst een gesprek had over homoseksualiteit.

“Als je je anders voelt”

door Reitze Siebesma

Er zijn in het Nederlandse taalgebied vanuit bijbelgetrouwe hoek al meerdere boeken geschreven over homoseksualiteit. In de meeste gevallen wordt een aspect van het onderwerp belicht. Dr. R. Seldenrijk schreef een omvangrijk boek – het telt maar liefst 302 blz. – met als titel *Als je je ‘anders’ voelt*. In dit boek brengt hij allerlei aspecten van deze thematiek samen. Vanuit verschillende invalshoeken wordt de materie besproken. Veel feitelijke kennis wordt aangedragen. Een soort naslagwerk dus.

Na het ervaringsverhaal van Bianca Versluijs bespreekt de schrijver de verschillende begrippen in verband met dit onderwerp. Seldenrijk maakt een onderscheid tussen iemand met een homofiele gerichtheid en een homoseksueel. Dit scherpe onderscheid houdt de persoon en het gedrag uit elkaar en is van belang voor het pastoraat. Belangrijker is volgens Seldenrijk het onderscheid tussen gerichtheid en geaardheid. Het laatste impliceert dat homoseksualiteit is aangeboren en dat iemand voor eens en voor altijd ‘zo’ is. Veel geschiedkundige gegevens vinden we in het derde hoofdstuk. Op een verhalende manier wordt de lezer meegenomen door verschillende tijdsperiodes: de oudheid, de eerste eeuwen christendom, de Middeleeuwen en Renaissance, de achttiende eeuw, de negentiende eeuw en tenslotte de twintigste en eenentwintigste eeuw. De schrijver wil homofilie en homoseksualiteit in historisch perspectief zien, zoals de titel van het hoofdstuk aangeeft.

Het boek is ook bijzonder actueel. De volgende actuele kwesties worden onder meer beschreven en commentarieerd: de verharding van de samenleving, de islam en homoseksualiteit, het homobeleid op scholen, het geregistreerd partnerschap en homohuwelijk en de adoptie door

personen van hetzelfde geslacht.

In een hoofdstuk over oorzaken van de homofiele gerichtheid bespreekt de schrijver de wetenschappelijke onderzoeken naar biologische oorzaken en de manier waarop de psychologie antwoorden geeft op de vraag naar oorzaken.

Een apart hoofdstuk is gewijd aan transsexualiteit waarbij ook de wijze waarop in onze moderne samenleving de geslachtsveranderende operatie als oplossing wordt aangedragen kritisch wordt besproken.

Bijbelse gegevens komen uitvoerig aan bod in het boek, waarbij ook de moderne benadering weerlegd wordt. Hierna komt Seldenrijk met een pastoraal-ethische evaluatie.

In een hoofdstuk met de titel “Uit de stilte: van ontkenning via crisis naar erkenning” gaat de schrijver in op hulpverlening aan mensen met een homofiele gerichtheid en bespreekt onder meer de werkwijze van Different (voorheen EHAH).

Tenslotte wordt de relatie tussen de kerk en homoseksualiteit/transsexualiteit uitvoerig belicht.

Verder is het de moeite waard om te vermelden dat aan het eind van vrijwel elk hoofdstuk en soms midden in een hoofdstuk een gedicht te lezen is.

Actualiteit

Hoewel het boek als een naslagwerk gezien kan worden, is het voor iemand die belangstelling voor de thematiek homoseksualiteit heeft, een boek dat je van begin tot einde kunt lezen. Het boek boeit vanwege de grote verscheidenheid aan feitelijkheden die niet als droge feiten worden gepresenteerd, maar eerder op een verhalende manier worden gebracht, je krijgt ook inzicht in verbanden.

Zo was ik bijvoorbeeld geraakt door de beschrijving van de gebeurtenissen in de achttiende eeuw die we met z’n allen vergeten zijn. Van 1730 tot na 1731 heeft in de Republiek der Verenigde Nederlanden een grote vervolging plaatsgevonden van mannelijke homoseksuelen waarbij tal van mensen om het leven zijn gebracht en anderen zijn gevlucht. De schrijver vertelt ontroerende verhalen. Wat een leed moeten deze gebeurtenissen met zich mee hebben gebracht niet alleen voor de personen in kwestie maar ook voor de naaste familieleden.

Deze gebeurtenissen staan in schril contrast met de manier waarop we anno 2004 omgaan met homoseksualiteit. Of is er als gevolg van de verharding in onze samenleving opnieuw sprake van haat en agressie t.o.v. homoseksuelen? Seldenrijk beschrijft dergelijke tendensen in onze maatschappij. Ik noem het als een voorbeeld van hoe de schrijver ingaat op de actualiteit. Het zet mij aan het denken hoe ik als christen sta in een wereld van ‘uitersten’. Gods Woord is als een baken, het vasthouden aan de bijbelse waarheid houdt ons in evenwicht. Ik denk daarbij aan de woorden van Jezus, een bijbelgedeelte dat ook in dit boek meerdere malen genoemd wordt: “Gij

zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand... Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf.” (Mattheüs 22:37-39)

Seldenrijk gaat ook in op de andere kant van het verhaal: groepen in onze samenleving die een intolerante houding hebben t.a.v. mensen met een traditionele visie op homoseksualiteit. “Tolerantie is effectief als ze van twee kanten komt”, zegt de schrijver (blz. 125).

Je komt ook regelmatig uitspraken tegen waar je even over moet nadenken. Over hoe in de christelijke gemeente om te gaan met de problematiek rond homoseksualiteit zegt de schrijver: “Vanuit christelijk perspectief staat vast dat zorg voor de ziel de ziel van de zorg is!” (blz. 222).

Persoon en gedrag

De schrijver heeft het over iemand met een homofiele gerichtheid en iemand die homoseksueel is (hoofdstuk 2). Met de tweede term bedoelt

Seldenrijk iemand die seksuele contacten heeft met iemand van de eigen sekse. Mijs inziens is het onderscheid tussen de persoon en het gedrag zeer terecht. Vanuit de homobeweging wordt vaak gesteld dat iemand met een homofiele gerichtheid, om de terminologie van Seldenrijk te gebruiken, homoseksueel is – de stap naar een homoseksuele levenswijze is dan voor de hand liggend. Als *Onze Weg* hebben we het meestal over iemand met homoseksuele gevoelens, of iemand met een homoseksuele gerichtheid. De gevoelens hebben immers een seksueel karakter. Maar ik kan me helemaal vinden in de essentie: het hierboven genoemd onderscheid tussen de persoon en het gedrag. Er was nog een klein detail dat mij opviel. *Onze Weg* komt niet in het boek voor. Misschien zegt dit eerder iets over de bescheiden plaats die *Onze Weg* inneemt in onze samenleving dan over de grondigheid van het boek. *Onze Weg* is in de eerste plaats een plek waar christenen met een homoseksuele achtergrond een stuk vei-

ligheid ervaren. Wat mij betreft, houden zo. Tegelijk hoop ik dat de artikelen in *BinnensteBuiten* een breed publiek mogen bereiken. Ons verhaal mag gehoord worden!

Terug naar *Als je je ‘anders’ voelt*. Het boek kan ik van harte aanbevelen! Wat is er veel verwarring over homoseksualiteit ook in christelijke kring. Ik hoop dat dit boek zijn weg mag vinden naar velen.

Dr. R. Seldenrijk, *Als je je ‘anders’ voelt – homofiele gerichtheid, homoseksualiteit, transseksualiteit en de christelijke gemeente*, Oogst Publicaties / Uitgeverij Groen, Amsterdam, 2004, 302 blz., ISBN 90-5829-534-6, Prijs: • 19,50.

Ik zoek U, Heer

Ik zoek naar een vriendin,
iemand die dicht bij mij is,
warm, gevoelig en trouw,
iemand met wie ik me verbonden voel,
die met mij lacht,
die met mij huilt en me daarna troost.

Ik zoek U, Heer!

Ik zoek naar een vriendin,
iemand die ik vertrouwen kan
die me niet in de steek laat,
bij wie ik chagrijnig of boos kan zijn
zonder dat dat de liefde wegneemt.

Ik zoek U, Heer!

Overal grote billboards die mijn aandacht trekken,
ik kan ze niet negeren,
mijn ogen worden er naar toe getrokken,
steeds weer, steeds weer.
The art to connect!
Twee vrouwen vinden elkaar
in een gepassioneerde zoen.
Mijn ogen worden er naar toe getrokken,
steeds weer, steeds weer.
Is dat wat ik zoek?

Ik zoek U, Heer!

Ik zoek naar een vriendin,
iemand bij wie ik op de bank kan zitten,
luisterend naar het warme geluid van haar stem,
luisterend naar elk woord
dat de klank van liefde in zich draagt.

Ik zoek U, Heer!

Ik zoek naar een vriendin,
iemand die mij in haar armen neemt
die me zachtjes heen en weer wiegt
en lieve woordjes tegen me zegt,
die een wiegeliedje voor me zingt
zodat ik rustig in kan slapen.

Ik zoek U, Heer!

De nachten zijn lang en donker
een koude deken van eenzaamheid
ligt over mij heen.
Niemand om mij aan te warmen.
The art to connect!
Is dat wat ik zoek?

Ik zoek U, Heer!

Ik zoek naar een vriendin,
iemand die er is
als ik de pleisters verwijder
en de oude wonden open leg,
stinkend en pijnlijk
die daar niet voor wegvlicht,
maar de wonden wast en balsemt.

Ik zoek U, Heer!

Ik zoek naar een vriendin
iemand die mij niet afwijst
als ik mijn gedachten uitspreek
ook als die lelijk of somber zijn,
die naar mij luistert als ik mijn hart bloot leg,
die me niet afwijst om mijn gevoelens,
maar die mij echte liefde wil geven,
liefde en vriendschap die ik zo nodig heb,
waar ik zo intens naar verlang.
Ik zoek U, Heer!

Ik zoek U, Heer, met mijn hele hart...

Als je Mij zoekt, zul je Me vinden.
Ik heb je liefgehad met een eeuwigdurende liefde.
Jij bent kostbaar en zeer geliefd.
Ik heb je bij je naam geroepen, je bent van Mij.
Ik geef je een nieuwe naam.
Je naam zal niet meer "Eenzaam" zijn,
maar je naam zal zijn:
"Zoeker van mijn aangezicht".

PCM, 14-19 maart 2004